

HOTĂRÂREA CURŢII (Camera întâi)

27 iunie 2013(*)

„TVA – Directiva 2006/112/CE – Articolele 44 şi 47 – Locul unde se consideră că sunt efectuate operaţiunile taxabile – Legătură fiscală – Noţiunea «prestări de servicii legate de bunuri imobile» – Serviciu transfrontalier complex de depozitare de mărfuri”

În cauza C-155/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Naczelny Sąd Administracyjny (Polonia), prin decizia din 8 februarie 2012, primită de Curte la 30 martie 2012, în procedura

Minister Finansów

împotriva

RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland sp. z o.o.,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, preşedinte de cameră, doamna M. Berger şi domnii A. Borg Barthet, E. Levits şi J.-J. Kasel (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observaţiile prezentate:

- pentru RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland sp. z o.o., de W. Varga, radca prawny;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna şi de M. Szpunar, în calitate de agenţi;
- pentru guvernul elen, de K. Paraskevopoulou şi de M. Germani, în calitate de agenţi;
- pentru Comisia Europeană, de J. Hottiaux şi de C. Soulay, în calitate de agenţi,

după ascultarea concluziilor avocatului general în şedinţa din 31 ianuarie 2013,

pronunţă prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară priveşte interpretarea articolelor 44 şi 47 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediţie specială, 09/vol. 3, p. 7), astfel cum a fost modificat prin Directiva 2008/8/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 (JO L 44, p. 11, denumită în continuare

„Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Minister Finansów (ministrul de finanțe), pe de o parte, și RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland sp. z o.o. (denumită în continuare „RR”), o societate de drept polonez plătitoare de taxă pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”), pe de altă parte, în legătură cu stabilirea, în scopul perceperii acestei taxe, a locului unde se consideră că este efectuată o prestare de servicii de depozitare de mărfuri.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 44 din Directiva TVA prevede:

„Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană și-a stabilit sediul activității sale economice. Cu toate acestea, în cazul în care aceste servicii sunt furnizate către un sediu comercial fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu comercial fix. În absența unui astfel de loc sau sediu comercial fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primește aceste servicii își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.”

4 Articolul 47 din directiva menționată prevede:

„Locul de prestare a serviciilor legate de bunuri imobile, inclusiv serviciile prestate de experți și agenți imobiliari, de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, de acordare de drepturi de utilizare a bunurilor imobile și de servicii de pregătire și coordonare a lucrărilor de construcții, de exemplu, serviciile prestate de arhitecți și de societățile care asigură supravegherea pe șantier, este locul unde este situat bunul imobil respectiv.”

Dreptul polonez

5 Articolul 5 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind taxa pe valoarea adăugată (ustawa o podatku od towarów i usług) din 11 martie 2004 (Dz. U. nr. 54, poziția 535), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”), prevede că livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate pe teritoriul național sunt supuse TVA-ului.

6 Articolul 8 alineatele 1 și 4 din Legea privind TVA-ul prevede:

„1. «prestările de servicii» vizate la articolul 5 alineatul 1 punctul 1 înseamnă orice serviciu prestat în favoarea unei persoane fizice, a unei persoane juridice sau a unei entități fizice sau juridice care nu constituie o livrare de bunuri în sensul articolului 7, inclusiv:

1. cesiunea de drepturi asupra activelor imateriale, indiferent de forma actului juridic;
2. obligația de a nu face ori de a tolera un act sau o situație;
3. prestarea de servicii efectuată pe baza unui ordin emis de o autoritate publică sau în numele unei autorități publice sau potrivit legii.

[...]

4. În scopul stabilirii locului de prestare a serviciului, serviciile se identifică cu ajutorul

clasificărilor statistice, în cazul în care dispozițiile legale sau dispozițiile de punere în aplicare atribuie simboluri statistice pentru aceste servicii.”

7 Conform articolului 28b alineatul 1 din Legea privind TVA-ul, locul prestării serviciului, în cazul prestării acestuia în beneficiul unei persoane impozabile, este locul unde aceasta din urmă are sediul sau domiciliul, sub rezerva alineatelor 2-4 și a articolului 24, a articolului 28f alineatul 1, a articolului 28g alineatul 1 și a articolelor 28i, 28j și 28n.

8 În temeiul articolului 28b alineatul 2 din Legea privind TVA-ul, în cazul în care prestațiile de servicii sunt efectuate la sediul comercial fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât sediul sau domiciliul său, locul de prestare a acestor servicii este considerat a fi sediul comercial fix.

9 Articolul 28e din Legea privind TVA-ul are următorul cuprins:

„Locul de prestare a serviciilor legate de un bun imobil, inclusiv serviciile prestate de experți și agenți imobiliari, de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, de utilizare și exploatare a bunurilor imobile și de servicii de pregătire și coordonare a lucrărilor de construcții, de exemplu serviciile prestate de arhitecți și de societățile care asigură supravegherea pe șantier, este locul unde este situat bunul imobil respectiv.”

Cauza principală și întrebarea preliminară

10 În cadrul exercitării activităților sale comerciale, RR furnizează operatorilor economici, plătitori de TVA și cu sediul în alte state membre decât Republica Polonă, un serviciu complex de depozitare de mărfuri. Această prestare de servicii cuprinde printre altele preluarea mărfurilor în antrepozit, plasarea acestora în spații de depozitare adecvate, pstrarea acestor mărfuri, ambalarea lor pentru clienți, precum și predarea, descărcarea și încărcarea mărfurilor. În plus, pentru anumiți parteneri contractuali care furnizează mărfuri către grupuri informatice, serviciul în cauză include și reambalarea în pachete individuale a materialelor livrate în pachete colective. Punerea la dispoziție a spațiilor de depozitare reprezintă numai unul dintre numeroasele elemente care fac parte din procesul logistic gestionat de RR. În plus, pentru serviciul în cauză, aceasta din urmă apelează la propriul personal, precum și la ambalaje ale căror costuri reprezintă un element al remunerației serviciului. Partenerii contractuali ai RR care au comandat serviciul de depozitare nu au sediul și nici un sediu comercial fix pe teritoriul polonez.

11 La 25 martie 2010, RR a formulat o cerere de interpretare individuală privind stabilirea locului de prestare a serviciului complex de depozitare în scopul calculării TVA-ului. Potrivit acestei societăți, locul unde este efectuată o prestare de servicii de tipul celei pe care o oferă trebuie să fie acela al sediului beneficiarului prestării. În consecință, serviciile oferite de RR nu ar trebui să fie supuse TVA-ului în Polonia. Mai precis, serviciul complex de depozitare de mărfuri nu ar trebui să fie considerat drept un serviciu legat de un bun imobil. Astfel, intenția părților nu ar fi aceea de a conferi beneficiarilor serviciului în cauză un drept de utilizare a suprafeței antrepozitului, ci ar fi vorba numai despre pstrarea mărfurilor în stare nemodificată și despre efectuarea tuturor prestațiilor suplimentare care au legătură cu un astfel de serviciu.

12 În interpretarea individuală adoptată la 8 iunie 2010, administrația fiscală poloneză, reprezentată de Minister Finansów, a considerat în schimb că serviciile de depozitare de mărfuri aveau caracterul unor prestații de servicii legate de un bun imobil și că, în consecință, acestea se încadrau la articolul 28e din Legea privind TVA-ul. În aceste condiții, locul prestării acestor servicii ar fi locul unde se află bunul imobil utilizat ca antrepozit.

13 RR a introdus o acțiune împotriva interpretării individuale menționate, afirmând că

interpretarea articolului 28e din Legea privind TVA-ul susținut de Minister Finansów se îndepărtează de modul de redactare și de interpretarea articolului 47 din Directiva TVA, că această interpretare este contrară principiului coerenței din dreptul Uniunii și că riscă să afecteze aplicarea uniformă a sistemului de drept menționat în statele membre. Astfel, în conformitate cu dispozițiile acestei directive, prestările de servicii legate de un bun imobil ar reprezenta servicii privind un astfel de bun imobil. Or, exact aceasta nu ar fi situația prestației de servicii în discuție în litigiul principal.

14 Prin hotărârea din 25 noiembrie 2010, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi (Tribunalul Administrativ al Voievodatului Łódź) a admis acțiunea menționată, considerând că serviciile furnizate de RR nu sunt prestații de servicii care au legătură cu bunuri imobile. În special, potrivit acestei instanțe, nu este posibil ca serviciile în cauză să fie clasificate în categoria serviciilor care presupun „acordarea de drepturi de utilizare a bunurilor imobile”, în măsura în care contractele încheiate între RR și cocontractanții săi au ca obiect manipularea și gestionarea activă a mărfurilor depozitate în antrepozitele acestora din urmă. Clienților nu le este acordat niciun drept de utilizare a bunurilor imobile, sub nicio formă. Elementul determinant al unei prestații de servicii precum cea în discuție în litigiul principal ar fi gestiunea mărfurilor cu scopul de a permite clienților să le comercializeze cu maximum de eficacitate. Pe de altă parte, această prestare de servicii nu ar prezenta „o legătură suficient de directă cu un bun imobil” în sensul jurisprudenței Curții (Hotărârea din 7 septembrie 2006, Heger, C-166/05, Rec., p. I-7749) și, prin urmare, nu poate intra în domeniul de aplicare al articolului 47 din Directiva TVA. În consecință, întrucât serviciile în cauză sunt furnizate unor beneficiari stabiliți în afara teritoriului polonez, acestea nu ar trebui să fie impozitate în Polonia.

15 În susținerea recursului împotriva hotărârii menționate pe care l-a formulat la Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă), Minister Finansów a arătat că, în speță, serviciul de depozitare ar constitui serviciul principal și preponderent, celelalte servicii oferite de RR decurgând din natura serviciului principal. Or, legătura strânsă a acestui serviciu cu bunul imobil desemnat în mod concret drept antrepozit nu ar putea fi negată. Prin urmare, locul impozitării acestui serviciu ar trebui să fie definit conform articolului 28e din Legea privind TVA-ul și ar fi situat, așadar, în Polonia.

16 Potrivit instanței de trimitere, din Hotărârea Heger, citată anterior, din Hotărârea din 3 septembrie 2009, RCI Europe (C-37/08, Rep., p. I-7533), și din Hotărârea din 27 octombrie 2011, Inter-Mark Group (C-530/09, Rep., p. I-10675), rezultă că, pentru a stabili dacă este vorba despre o prestare de servicii legate de un bun imobil în sensul articolului 47 din Directiva TVA, trebuie să fie îndeplinite o serie de condiții. Or, în speță ar exista, desigur, o anumită legătură între prestarea de servicii în cauză și un bun imobil, dar această legătură nu ar avea decât un caracter secundar.

17 În aceste condiții, Naczelny Sąd Administracyjny a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Normele care rezultă din articolele 44 și 47 din [Directiva TVA]

– trebuie interpretate în sensul că prestațiile de servicii complexe din domeniul depozitării de mărfuri, care cuprind preluarea mărfurilor într-un antrepozit, amplasarea lor în spații de depozitare adecvate, pstrarea acestor mărfuri pentru clienți, predarea, descărcarea și încărcarea mărfurilor, precum și, în legătură cu anumiți clienți, reambalarea în pachete individuale a materialelor livrate în pachete colective, reprezintă prestații de servicii legate de bunuri imobile, care, în conformitate cu articolul 47 din [Directiva TVA], sunt impozitate la locul unde este situat bunul imobil,

– sau [trebuie să] se considere că este vorba despre prestații de servicii care, în temeiul

articolului 44 din [Directiva TVA], sunt impozitate la locul în care beneficiarul c?ruia îi sunt prestate serviciile are sediul activit??ii sale economice sau un sediu comercial fix ori, în lipsa acestuia, la domiciliul s?u stabil sau la locul s?u de re?edin?? obi?nuit?”

Cu privire la întrebarea preliminar?

18 Prin intermediul întreb?rii formulate, instan?a de trimitere solicit?, în esen??, s? se stabileasc? dac? articolul 47 din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul c? o prestare a unui serviciu complex de depozitare, constând în preluarea m?rfurilor într-un antrepozit, amplasarea lor în spa?ii de depozitare adecvate, p?strarea acestor m?rfuri, ambalarea, predarea, desc?rcarea ?i înc?rcarea m?rfurilor, precum ?i, în leg?tur? cu anumi?i clien?i, reambalarea în pachete individuale a materialelor livrate în pachete colective, reprezint? o prestare de servicii legate de bunuri imobile în sensul acestui articol.

19 Pentru a oferi un r?spuns util instan?ei de trimitere ?i având în vedere împrejurarea c? opera?iunea vizat? de întrebarea preliminar? cuprinde mai multe elemente, trebuie s? se examineze în primul rând aspectul dac? această opera?iune trebuie s? fie considerat? o presta?ie unic? sau mai multe presta?ii distincte ?i independente care trebuie s? fie apreciate separat din punctul de vedere al TVA-ului.

20 Într-adev?r, reiese din jurispruden?a Cur?ii c?, în anumite împrejur?ri, mai multe presta?ii distincte în mod formal, care ar putea fi furnizate separat ?i care ar da na?tere astfel, în mod individual, la impozitare sau la scutire, trebuie s? fie considerate o opera?iune unic? dac? nu sunt independente (Hot?rârea din 21 februarie 2008, Part Service, C-425/06, Rep., p. I-897, punctul 51, ?i Hot?rârea din 27 septembrie 2012, Field Fisher Waterhouse, C-392/11, punctul 15).

21 În această privin??, Curtea a considerat c? suntem în prezen?a unei presta?ii unice atunci când dou? sau mai multe elemente sau acte furnizate de persoana impozabil? sunt atât de strâns legate între ele încât formeaz?, în mod obiectiv, o singur? presta?ie economic? indivizibil?, a c?rei descompunere ar avea un caracter artificial (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 27 octombrie 2005, Levob Verzekeringen ?i OV Bank, C-41/04, Rec., p. I-9433, punctul 22, ?i Hot?rârea Field Fisher Waterhouse, citat? anterior, punctul 16).

22 Situa?ia este identic? atunci când una sau mai multe presta?ii constituie presta?ia principal?, iar cealalt? sau celelalte presta?ii constituie una sau mai multe presta?ii accesorii care fac obiectul aceluia?i tratament fiscal precum presta?ia principal?. În special, o presta?ie trebuie s? fie considerat? ca fiind accesorie unei presta?ii principale atunci când nu constituie pentru clientel? un scop în sine, ci mijlocul de a beneficia în cele mai bune condi?ii de serviciul principal al prestatorului (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 25 februarie 1999, CPP, C-349/96, Rec., p. I-973, punctul 30, Hot?rârea din 10 martie 2011, Bog ?i al?ii, C-497/09, C-499/09, C-501/09 ?i C-502/09, Rep., p. I-1457, punctul 54, precum ?i Hot?rârea Field Fisher Waterhouse, citat? anterior, punctul 17).

23 De?i este adev?rat c? instan?a na?ional? are competen?a de a stabili dac? persoana impozabil? furnizeaz? o presta?ie unic? într-un anumit caz ?i de a efectua toate aprecierile de fapt definitive în această privin??, Curtea poate totu?i s? îi furnizeze orice element interpretativ util pentru solu?ionarea litigiului (a se vedea în acest sens Hot?rârea Levob Verzekeringen ?i OV Bank, citat? anterior, punctul 23, ?i Hot?rârea din 19 iulie 2012, X, C-334/10, punctul 24).

24 În această privin??, trebuie subliniat, dup? cum a ar?tat avocatul general la punctele 21-23 din concluzii, c? reiese din dosarul prezentat Cur?ii c?, în cauza principal?, depozitarea m?rfurilor trebuie, în principiu, s? fie considerat? ca fiind presta?ia principal?, iar preluarea, amplasarea, predarea, desc?rcarea ?i înc?rcarea m?rfurilor ca fiind numai presta?ii accesorii. Astfel, pentru

clien?i, aceste din urm? presta?ii nu reprezint? în principiu un scop în sine, ci constituie opera?iuni care le permit s? beneficieze în cele mai bune condi?ii de serviciul principal.

25 Totu?i, în ceea ce prive?te reambalarea m?rfurilor livrate în ambalaje colective pentru a ob?ine pachete individuale, trebuie s? se adauge c? aceast? presta?ie, care este furnizat? numai anumitor clien?i, trebuie s? fie considerat? ca reprezentând o presta?ie principal? autonom? în toate cazurile în care aceast? reambalare nu este indispensabil? pentru a garanta o mai bun? depozitare a m?rfurilor în cauz?.

26 Având în vedere împrejurarea c? nu reiese din dosarul de care dispune Curtea c?, prin intermediul întreb?rii formulate, instan?a de trimitere a avut în vedere aceast? a doua situa?ie, trebuie s? se considere, pentru motivele care urmeaz?, c? prestarea complex? de servicii de depozitare în discu?ie în litigiul principal constituie o opera?iune unic? a c?rei presta?ie principal? const? în depozitarea de m?rfuri.

27 În aceste condi?ii, trebuie, în al doilea rând, s? se stabileasc? locul în care se consider? c? aceast? opera?iune unic? este efectuat?.

28 În aceast? privin?ă, trebuie s? se constate c? Directiva TVA, la fel ca ?i A ?asea directiv? 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legisla?iilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat?: baza unitar? de evaluare (JO L 145, p. 1, denumit? în continuare „A ?asea directiv?”), pe care o înlocuie?te, cuprinde, în titlul V, consacrat locului opera?iunilor taxabile, capitolul 3, privind locul prest?rii de servicii, ale c?rui sec?iuni 2 ?i 3 enun?ă, dup? cum indic? titlurile acestora, atât norme generale pentru determinarea locului tax?rii unei astfel de prest?ri, cât ?i dispozi?ii speciale privind prest?ri de servicii specifice.

29 Astfel, înainte de a putea decide dac?, într-o anumit? situa?ie, o prestare de servicii determinat? într? în domeniul de aplicare al articolelor 44 ?i 45 din Directiva TVA, care prevede normele generale, trebuie clarificat aspectul dac? aceast? situa?ie este reglementat? de una dintre dispozi?iile particulare care figureaz? la articolele 46-59b din aceast? directiv? (a se vedea, prin analogie cu A ?asea directiv?, Hot?rârea din 26 septembrie 1996, Dudda, C-327/94, Rec., p. I-4595, punctul 21).

30 În spe?ă, trebuie s? se analizeze dac? o prestare de servicii de depozitare precum cea în discu?ie în litigiul principal poate s? intre în domeniul de aplicare al articolului 47 din Directiva TVA.

31 În ceea ce prive?te modul de redactare a articolului 47, care corespunde în esen?ă articolului 9 alineatul (2) litera (a) din A ?asea directiv?, trebuie s? se constate c? prest?rile de servicii de depozitare nu fac parte dintre prest?rile enumerate în mod explicit la articolul 47, astfel încât nu se poate deduce din modul de redactare a acestuia o concluzie util? pentru r?spunsul la întrebarea adresat?.

32 Cu toate acestea, reiese din jurispruden?a Cur?ii c? numai prest?rile de servicii care prezint? o leg?tur? suficient de direct? cu un bun imobil într? în domeniul de aplicare al articolului 47 din Directiva TVA (a se vedea în acest sens Hot?rârea Inter-Mark Group, citat? anterior, punctul 30). O astfel de leg?tur? caracterizeaz? de altfel toate prest?rile de servicii enumerate la acest articol [a se vedea, în ceea ce prive?te articolul 9 alineatul (2) litera (a) din A ?asea directiv?, Hot?rârea Heger, citat? anterior, punctul 24].

33 Or, în ceea ce prive?te no?iunea „bun imobil”, trebuie amintit c? Curtea a statuat deja c? una dintre caracteristicile esen?iale ale unui astfel de bun este aceea c? are leg?tur? cu o anumit?

suprafa?? a teritoriului statului membru în care este situat (a se vedea în acest sens Hotărârea Heger, citată anterior, punctul 20).

34 Prin urmare, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 35 din concluzii, pentru ca o prestare de servicii să intre în domeniul de aplicare al articolului 47 din Directiva TVA, trebuie ca această prestare să fie legată de un bun imobil determinat în mod expres.

35 Cu toate acestea, în măsura în care un număr mare de servicii au legătură într-un mod sau altul cu un bun imobil, este necesar, în plus, ca prestarea de servicii să aibă ca obiect bunul imobil în sine. Aceasta este situația, printre altele, atunci când un bun imobil determinat în mod expres trebuie să fie considerat un element constitutiv al unei prestați de servicii, întrucât constituie un element central și indispensabil al acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea Heger, citată anterior, punctul 25).

36 Astfel, trebuie să se constate că prestațiile de servicii enumerate la articolul 47 din Directiva TVA, care vizează fie utilizarea sau amenajarea unui bun imobil, fie gestiunea, inclusiv exploatarea, și evaluarea unui astfel de bun, se caracterizează prin faptul că bunul imobil constituie el însuși obiectul prestației.

37 Rezultă că o prestare de servicii de depozitare precum cea în discuție în litigiul principal, care nu poate fi considerată ca privind amenajarea, gestiunea sau evaluarea unui bun imobil, poate intra în domeniul de aplicare al articolului 47 numai cu condiția ca beneficiarului acestei prestați să i se acorde un drept de utilizare a întregului sau a unei părți dintr-un bun imobil determinat în mod expres.

38 Dacă, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 42 și 43 din concluzii, s-ar stabili că beneficiarii unei astfel de prestați de servicii de depozitare nu au, de exemplu, niciun drept de acces la partea din imobil unde sunt depozitate mărfurile lor sau că bunul imobil pe care sau în care acestea trebuie să fie depozitate nu constituie un element central și indispensabil al prestații de servicii, ceea ce este de competența instanțelor naționale să verifice, o prestare de servicii precum cea în discuție în litigiul principal nu poate intra în domeniul de aplicare al articolului 47 din Directiva TVA.

39 În consecință, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată de articolul 47 din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că o prestare a unui serviciu complex de depozitare, constând în preluarea mărfurilor într-un antrepozit, amplasarea lor în spații de depozitare adecvate, păstrarea acestor mărfuri, ambalarea, predarea, descărcarea și încărcarea mărfurilor, intră în domeniul de aplicare al acestui articol numai dacă depozitarea constituie prestația principală a unei operațiuni unice și dacă se acordă beneficiarilor acestei prestații un drept de utilizare a întregului sau a unei părți dintr-un bun imobil expres determinat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 47 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2008/8/CE a Consiliului din 12 februarie 2008, trebuie interpretat în sensul că o prestare a unui serviciu complex de depozitare, constând în preluarea mărfurilor într-un antrepozit, amplasarea lor în spații de depozitare adecvate, păstrarea acestor mărfuri, ambalarea,

predarea, descoperirea și încercarea mărfurilor, într-un domeniu de aplicare al acestui articol numai dacă depozitarea constituie prestația principală a unei operațiuni unice și dacă se acordă beneficiarilor acestei prestații un drept de utilizare a întregului sau a unei părți dintr-un bun imobil expres determinat.

Semnături

* Limba de procedură: polona.